

Váradi Richárdné Kétévesen

Ez én vagyok, kétévesen. Ezt a képet hordta édesapám mindig magánál, a zsebében. Én 1925-ben születtem, és hároméves koromig, 1928-ig Szegeden laktunk a Horthy Miklós utcában. A lakásunk a Stefánia meg a Tisza szálló mellett volt, a színházzal szemben pontosan. Extra polgári lakás volt, négy vagy öt szobás, ahogy én vissza tudok emlékezni. Az utcára néztek az ablakai, a Stefániára nézett az egyik oldal, a másik pedig a színházra, és nagyon élveztem, mikor a színházból jöttek ki meg mentek be a szépruhás néni. Mindig mondtam az apámnak, amikor álltunk az ablakban és nézelődtünk, hogy de sok szép néni! Ez a mondat még ma is a fülemben van. Nekem nagyon szép gyerekkorom volt. Az apámnak én voltam az egyetlen gyermeke - ő már idős volt, 45 éves, mikor

én születtem -, úgyhogy az apám nagyon elkényeztetett. Esténként mesélt, betakargatott. Elmesélte nekem a Jancsi és Juliskát, a Hamupipőké, meg elmesélte mindig a katonasági dolgokat, hogy mi volt Galíciában, mert ő ott volt. Én meg örömmel hallgattam. Mindegy volt, mit beszél, csak beszéljen. Az volt a kedvencem. Nagyon apás voltam. De féltem is tőle, mert nagyon szigorú ember volt. Már ha csak rám nézett bizonyos tekintettel, akkor már vigyáznom kellett, de máskülönben imádott engem. Áldott jó ember volt. Úgy becézett, hogy Mamilika